
(EN)FOCO #1 XACOBEO: UNHA NOITE DE TANGO

VENRES 16 OUTUBRO 2026

Auditorio de Galicia, 20.00 h

Matteo Dal Maso, director

Sofía Ros, acordeón

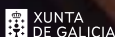
Óscar Cobos e Antía Barcia, danza

MEMORIA

REAL
FILHARMONÍA
DE GALICIA

2026/27

AUDITORIO DE GALICIA

PROGRAMA

Adiós Nonino

Milonga del ángel

Tres minutos con la realidad

Oblivion

Concierto para bandoneón “Aconcagua”

Libertango

Duración aproximada do concerto: 75 minutos (sen pausa)

Pregámoslle ao público que non faga fotografías e que
desconecte os teléfonos móbiles, reloxos, etc.

REAL FILHARMONÍA DE GALICIA

A Real Filharmonía de Galicia, formada por cincuenta músicos, créase no ano 1996 en Santiago de Compostela, e ten a súa sede permanente no Auditorio de Galicia, na cidade de Santiago de Compostela. Baldur Brönnimann é, desde 2023, o seu director titular e artístico e César Ramos o seu director asistente durante o período 2026/2027. Coa orquestra colaboran os máis destacados directores, cantantes e instrumentistas de todo o mundo.

A RFG está comprometida en achegar a música clásica a todo o territorio galego, aos públicos máis novos e destaca, ademais, o seu compromiso co patrimonio musical galego. Xestionada polo Consorcio de Santiago, a RFG está financiada pola Administración Xeral do Estado, a Xunta de Galicia e o Concello de Santiago.

VIOLÍNS I

James Dahlgren, concertino
Adriana Winkler, axuda de concertino
Victoria Jurov
Yulia Petrushevskaya
Anna Alexandrova
Daniel Kordubaylo
Michal Ryczel
Leticia Herranz

VIOLÍNS II

Grigori Nedobora*
Nikolay Velikov**
Enrique Roca
Helena Sengelow
Irina Gruia
Kiyoko Ohashi

VIOLAS

Natalia Madison*
Ionela Ciobotaru**
Timur Sadykov
Ángela Domingues (R)

VIOLONCELLOS

Millán Abeledo*
Carlos García**
Manuel Lorenzo
Thomas Piel

CONTRABAIXOS

Carlos Méndez*
Amador Del Pozo**

FRAUTAS

Laurent Blaiteau*
Carlos Cascales**

ÓBOES

Esther Viúdez*
Marta Sánchez (R)

CLARINETES

Beatriz López*
Vicente López**

FAGOTS

Manuel Veiga*
Daniel Otero (R)

TROMPAS

Alfredo Varela*
Jordi Ortega*
Xavier Ramón**
Millán Molina (R)

TROMPETAS

Javier Simó*
Ramón Llátser**

TIMBAL

José Vicente Faus *

PERCUSIÓN

Sergio Sanchís (R)
Jorge Denis (R)
Álvaro Jurado (R)

PIANO

Javier López Jorge (R)

ARPA

Bluenn Le Fric (R)

Matteo Dal Maso

Director

Matteo Dal Maso é un director de orquestra italiano especializado tanto no repertorio sinfónico como no operístico e actualmente exerce como director asistente da London Symphony Orchestra.

O seu talento foi recoñecido con varios logros destacados, entre eles o primeiro premio na 18ª Donatella Flick Conducting Competition da London Symphony Orchestra en 2025. Sobre o seu éxito neste concurso, Sir Antonio Pappano destacou: «A súa musicalidade, madurez e relación cos músicos foron evidentes ao longo de todo o proceso». En 2025 recibiu tamén o segundo premio e o premio do público na 3ª Opéra Royal de Wallonie-Liège Conducting Competition, e en 2023 obtivo o Primeiro Premio na 5ª Athens Philharmonia Conducting Competition.

Ao longo da súa carreira consolidou unha proxección internacional á fronte de importantes formacións profesionais, entre

elas a BBC Philharmonic, a Opera Australia Orchestra, a Orquestra da Opéra Royal de Wallonie-Liège, a ERT Greek Radio National Orchestra, a Nürnberger Symphoniker, a Orchestra e Coro do Teatro Regio di Torino, a Real Filharmonía de Galicia, a Romanian Chamber Orchestra, a Dallas Winds, a Orchestra di Padova e del Veneto, a Lithuanian State Symphony Orchestra, a Athens Philharmonia Orchestra e os Beogradski Simfoničari.

En xullo de 2025 debutou con grande éxito na Sydney Opera House á fronte da recoñecida produción de *Le nozze di Figaro* de Sir David McVicar para Opera Australia. A comezos de 2026, debutou na Opéra Royal de Wallonie-Liège, onde dirixiu *Richard Cœur de Lion*, de Grétry; no Teatro Del Monaco de Treviso, con *Lucia di Lammermoor*, de Donizetti; e no Teatro Petruzzelli de Bari, á fronte dunha nova produción de *Il Gobbo del Califfo*, de Casavola.

Matteo tamén desenvolveu unha ampla actividade como director asistente con importantes orquestras, entre elas a BBC Philharmonic, a Royal Liverpool Philharmonic Orchestra e Opera North, e colaborou con directores como Andrea Battistoni, Giampaolo Bisanti, Domingo Hindoyan, John Storgårds, Sir Andrew Davis e Antony Hermus.

Participou en numerosas clases máxistras de dirección con Jorma Panula, Johannes Schlaefli, Nicolas Pasquet, Neeme Järvi, Paavo Järvi, Kristjan Järvi, Cristian Măcelaru, Daniel Oren, Sir Mark Elder, Colin Metters e Michalis Economou.

O seu desenvolvemento artístico e a súa dedicación contaron co apoio da Fondazione Cecilia Gilardi, que o acompañou durante os seus estudos no Royal Northern College of Music, onde obtivo un máster en Dirección de Orquestra con distinción.

Sofía Ros

Acordeón

Recentemente galardoada co BBC Radio Scotland Young Classical Musician of the Year 2025, a acordeonista española Sofía Ros debutou como solista coa BBC Scottish Symphony Orchestra e o director Andrew Gourlay nos Glasgow City Halls, interpretando o *Concerto Aconcagua* de Astor Piazzolla. Este recoñecemento súmase a unha traxectoria en vertixinoso ascenso que a consolidou como unha das intérpretes máis prometedoras do acordeón clásico a nivel internacional.

Actuou como solista coa Concerto Orchestra do Royal Conservatoire of Scotland tras obter o primeiro premio no Concerto Competition 2024, e a súa carreira conta co apoio de entidades como a Hattori Foundation e a Countess of Munster Musical Trust, coas que ofreceu recitais durante a temporada 2025/26, ademais de participar no Ciclo de Mestres Internacionais da Fundación Euthérpe e na Sociedade de Concertos de Alacante durante a temporada 2026/27.

Sofía Ros brillou en escenarios emblemáticos como o Carnegie Hall de Nova York, o Konzerthaus e o Musikverein de Viena, así como no Purcell Room de Londres, o Queen's Hall de Edimburgo ou o Alten Rathaus de Viena. Participou en festivais como o Edinburgh International Festival, o St. Magnus Festival, o East Neuk Festival e o ciclo de artistas emerxentes do Usher Hall. En Suíza, formou parte do festival 1001 Harmonies, onde ofreceu recitais no Temple du Bas e na Salle Faller.

Gañadora do Trophée Mondial de l'Accordéon e do Manhattan International Music Competition, e finalista do Royal Overseas League Competition, o seu talento foi destacado pola crítica e por medios como BBC Radio Scotland's Classical Now e BBC Radio 4's Front Row.

Nos Estados Unidos, actuou con orquestras como a Irving Symphony, a Plano Symphony e a San Angelo Symphony, en colaboración con directores como Héctor Guzmán. O seu recente regreso ao país levouna a tocar coa Corpus Christi

Symphony Orchestra, consolidando a súa presenza no panorama musical estadounidense.

En Europa interpretou o *Concerto Aconcagua* baixo a dirección de Alastair Willis no Baile da Ópera de Viena, e foi destacada pola crítica da revista *Ritmo* no XL Premio de Interpretación Oftalvist, no que José Antonio Cantón escribiu: «A proxección artística desta singular intérprete está chamada a ocupar un lugar excelso entre os especialistas no seu instrumento dentro do panorama internacional. A fusión do seu corpo co acordeón nunha soa entidade sonora fai dela unha artista privilexiada da recreación musical».

Ao longo da temporada 2024/25, ademais dos seus compromisos sinfónicos, actuou no Perth Concert Hall e no Glasgow Royal Concert Hall, e continuou desenvolvendo proxectos de música de cámara e iniciativas pedagóxicas. Durante a súa xira por Texas, impartiu obradoiros musicais en escolas de zonas desfavorecidas, combinando a súa faceta artística cun forte

compromiso social. Así mesmo, forma parte do programa Live Music Now Scotland, levando a música a hospitais, centros sociais e comunidades vulnerables.

Orixinaria das Illas Canarias, comezou a tocar o acordeón aos cinco anos e, con tan só 13, recibiu unha bolsa completa para estudar na St. Mary's Music School de Edimburgo, onde obtivo o Premio ao Recital do Director en 2020. Actualmente estuda no Royal Conservatoire of Scotland co acordeonista serbio Djordje Gajic.

A súa formación e desenvolvemento artístico contaron co apoio de institucións como ABRSM EU Undergraduate Scholarship, Craxton Memorial Trust, Drake Calleja Trust, Talent Unlimited e Help Musicians, entidade que lle concedeu o Ian Fleming Instrumentalist Award 2025.

Sofía toca un *bayán* Pigni Sirius Compact, fabricado en Castelfidardo (Italia), e continúa explorando novos horizontes para o acordeón a través da interpretación, da colaboración interdisciplinar e do compromiso coa creación contemporánea.

Antía Barcia Feás e Óscar Cobos Martínez

Danza

Antía Andrea Barcia Feás e Oscar Enrique Cobos Martínez son bailaríns composteláns especializados en tango arxentino. Antía é diplomada en Tango-Danza e Óscar conta tamén coa diplomatura nesta disciplina, ademais de ser licenciado en Folclore, coa mención en Tango, pola Universidad Nacional de Artes de Bos Aires (Arxentina).

A súa traxectoria inclúe a participación no Mundial de Tango, na categoría Escenario, e no Campionato Metropolitano da Cidade de Bos Aires en 2017 e 2018. En 2021 acadaron o terceiro premio na categoría de Folclore do concurso Vigo Porte e, en 2023 e 2024, foron semifinalistas no Campionato Mundial de Tango, na categoría Pista, na súa edición de Londres.

Ao longo da súa carreira participaron en diversos programas da Televisión de Galicia, como Bamboleo, e colaboraron con formacións musicais como Sumrrá, nunha actuación especial no Teatro Colón da Coruña en 2025.

Fortemente vinculados a Santiago de Compostela, cidade da que ambos proceden e na que as súas familias teñen profundas raíces, Antía e Óscar levan o tango aos escenarios desde unha identidade que conecta a tradición arxentina coa súa propia orixe compostelá.

NOTAS AO PROGRAMA

Hai músicas que nacen para ser escoitadas e outras que parecen incluír un movemento inevitable. O tango pertence a esa segunda categoría. Naceu para o baile, pero axiña se converteu nunha forma de contar historias: de desexo e perda, de encontros e despedidas, de cidade, memoria e identidade. No catálogo de Astor Piazzolla, esa dobre natureza alcanza unha nova dimensión. O seu universo conserva o pulso, a sensualidade e o carácter do xénero, mais lévaos cara a territorios propios do concerto, do jazz e da vangarda do século XX.

Piazzolla non quixo abandonar o tango para converterse en compositor clásico, senón ampliar os límites deste estilo. Para iso incorporou procedementos harmónicos e rítmicos pouco habituais na tradición tanguera, formas de desenvolvemento propias da música académica e unha concepción do conxunto instrumental que outorgaba á súa produción unha nova liberdade. O resultado foi o que el mesmo denominou «nuevo tango»: unha proposta na que se poden escoitar simultaneamente a rúa de Bos Aires, a sala de concertos e o eco doutras raíces musicais.

Libertango, unha das súas páxinas máis coñecidas, resume no propio título a esen-

cia que marcará a súa traxectoria: liberdade e tango. O ritmo obsesivo, a enerxía e o célebre motivo melódico converten a peza nunha especie de declaración de principios. Aquí a composición deixa de estar ligada exclusivamente á súa función de baile e convértese nunha forza musical pura. Porén, o corpo segue estando presente: mesmo cando xa non se baila seguindo os pasos habituais, o ritmo parece conservar a memoria dese movemento. Desde os seus primeiros compases, a obra constrúese sobre un pulso insistente que avanza cara adiante. Sobre esa base, o bandoneón desprega unha melodía de enorme forza expresiva. O resultado conserva a sensualidade e o carácter porteño, pero incorpora unha enerxía case eléctrica, próxima por momentos ao jazz e ao rock.

Esa relación entre herdanza e transformación está tamén no *Concerto para bandoneón «Aconcagua»*. O bandoneón, instrumento inseparable do cosmos sonoro deste xénero, ocupa aquí o lugar de solista e adquire unha dimensión plenamente concertante. Piazzolla explota as súas posibilidades expresivas: a súa capacidade para pasar da intimidade á violencia, do canto á percusión, da respiración

entrecortada ás grandes liñas melódicas. Cando en 1979 o compositor creou esta partitura en tres movementos —*Allegro marcato*, *Moderato* e *Presto*—, combinou a arquitectura do concerto académico cunha linguaxe inequivocamente tanguística. O sobrenome «*Aconcagua*» —engadido polo seu editor Aldo Pagani— non pertence ao título orixinal e relaciónase coa idea dun cumio, dunha dificultade extrema que o intérprete debe afrontar. Máis alá da anécdota, resulta unha imaxe suxestiva: o bandoneón ascende, enfróntase á orquestra, dialoga con ela e ás veces parece combater contra ela. Pero tamén hai espazo para a reconciliación, a contemplación e o lirismo; nesta peza, o autor non intenta disfrazar o tango de música clásica, senón que o introduce dentro da lóxica do concerto, demostrando que os seus ritmos, síncopas, acentos e a súa peculiar maneira de cantar poden sostener unha forma de grande envergadura.

Se *Libertango* representa a súa faciana máis expansiva, *Milonga del ángel* amosa a máis contemplativa. Esta partitura pertence a *Tango del ángel*, un texto teatral de Alberto Rodríguez Muñoz para a que escribiu varias composicións que formarían a *Suite del ángel*. A milonga, xénero emparentado co tango, aparece aquí desposuída de boa parte do seu carácter festivo e convertida nunha páxina de extraordinaria delicadeza. A melodía parece suspendi-

da no tempo e a harmonía adquire unha calidade case onírica. Non é preciso a explicar nada: abonda con escoitar como o silencio e o son se alternan para percibir unha atmosfera de intimidade e lembranza, atendendo ás respiracións, ás pequenas inflexións e á maneira en que unha frase parece achegarse a outra e despois retirarse.

Composta en 1957, *Tres minutos con la realidad* pertence a un momento decisivo na evolución do autor arxentino. É unha das obras máis intensas do programa, cuxo título parece unha provocación: tres minutos poden ser suficientes para enfrontarse á realidade cando a música concentra neles unha enorme cantidade de enerxía. Ritmos quebrados, contrastes bruscos, ataques incisivos e cambios de carácter constrúen unha peza na que a tradición tanguística aparece sometida a unha forte tensión. A obra xorde despois de que Piazzolla escoitara o *Segundo Concerto para violín* de Bartók, e recolle algunhas das influencias que estaban ampliando radicalmente a súa concepción do tango, coa presenza de ecos de Stravinski e de procedementos rítmicos do século XX. O máis salientable é o contraste: pode pasar dunha enerxía rítmica case violenta a unha sección melódica máis luminosa, e de novo regresar ao impulso inicial. O ritmo xa no serve só para acompañar o baile: transfórmase en materia dramática.

Por iso, este tema resulta especialmente adecuado para a presenza dunha parella de baile. O movemento pode facer visible o que a proposta musical: aceleracións, interrupcións, tensión, diálogo, enfrontamento e finalmente liberación. O corpo escoita o ritmo de distinto xeito a como o fai o oído.

Se *Tres minutos con la realidad* nos enfronta á enerxía e ao conflito, *Adiós Nonino* condúcenos cara á memoria. O marplatense concibiuna en 1959, tras a morte do seu pai Vicente, alcumado «Nonino», como unha despedida, converténdose nunha das composicións máis persoais do músico. Aquí conviven dor e vitalidade. Hai nostalgia, pero tamén hai ritmo; hai reco-llemento, pero tamén unha extraordinaria afirmación da vida. Esa combinación é profundamente característica de Piazzolla: a tristura nunca é inmóbil. Mesmo cando a melodía parece mirar cara atrás, algo nela continúa avanzando. A parella de baile pode facer visible esa dimensión emocional sen necesidade de convertela nunha narración literal. O corpo pode suxerir a ausencia, a lembranza, o encontro ou a separación; pode mostrar como unha memoria permanece mentres o tempo segue o seu curso. O tango, neste sentido, ofrece unha metáfora perfecta: dous corpos que se achegan, se separan e volven atoparse, sempre nun equilibrio entre a intimidade e a distancia.

O programa conclúe con *Oblivion*, quizais a creación máis desposuída e contemplativa desta selección, que foi escrita para a película *Enrico IV*, de Marco Bellocchio, adaptación do texto de Luigi Pirandello. Naceu, por tanto, vinculada a unha historia cinematográfica sobre a identidade, a memoria e o límite entre realidade e representación. O seu título —*Esquecemento*— parece situarnos diante dunha pregunta esencial: que queda cando pasou o tempo? A melodía avanza cunha sinxeleza enganosa, cargada de melancolía, e a harmonía crea un espazo suspendido no que cada nota parece ter un peso especial. Despois da enerxía de *Libertango*, do virtuosismo do *Aconcagua* e da intensidade de *Tres minutos con la realidad*, *Oblivion* parece deter o tempo. E, porén, o tango reaparece, xa no como un baile recoñecible, senón como xesto, respiración e memoria corporal. Posiblemente, esa é unha das claves para achegarse a Piazzolla, quen non rompe co tango: transfórmao. Conserva a súa capacidade para falar do humano, pero cambia o lugar desde o que o fai. Converteu a tradición nunha linguaxe aberta, capaz de dialogar co clasicismo, o jazz, a vangarda e a danza; capaz de ser violenta e tenra, cerebral e visceral, profundamente arxentina e, ao mesmo tempo, universal. *Oblivion* resulta marabillosa nun escenario compartido co baile, onde o tango deixa de ser unicamente unha expresión do pasado para converterse en arte viva.

MEMORIA

REAL
FILHARMONÍA
DE GALICIA

2026/27

AUDITORIO DE GALICIA

PRÓXIMO CONCERTO

O BOSQUE DE GRIMM

(Concerto familiar)

SÁBADO 31 OUTUBRO

Auditorio de Galicia, 18.00h

LA MAQUINÉ, compañía de teatro

Joaquín Casanova, dirección de escena

José López-Montes, adaptación musical

e composicións adicionais

Héctor Eliel Márquez, director musical

Música: Maurice Ravel

Intérpretes: Elisa Ramos e Ángela Cáceres

Axudante de escena: Noé Lifona

AUDITORIO DE GALICIA

Avenida do Burgo
das Nacións, s/n
15705 Santiago
de Compostela

DESPACHO DE BILLETES

981 571 026 | 981 573 979
981 542 462

OFICINAS

981 552 290 | 981 574 152

rfgalicia.org

compostelacultura.gal

INSTAGRAM

@realfilharmoniadegalicia
@compostelacultura

FACEBOOK

RealFilharmoniadeGalicia
CompostelaCultura

X

@CCultura

TIKTOK

@realfilharmoniadegalicia

